

Adaptare după:

Frații Grimm

CENUŞĂREASA

Adaptare text: **Elena Ionescu și Ana-Maria Cozma**

Corecțură: **Laura Ivona Dumitru**

Illustrații: **Costin Călimoceanu**

DTP: **Daniel Cozma**

Editura

ANDREAS

A fost odată un om putred de bogat, și omului său i s-a întâmplat ca, într-o iarnă, să-i cadă nevasta greu bolnavă. Și când a simțit că i se aproape sfârșitul, femeia a cerut să-i fie adusă copila și i-a spus:

— Draga mamei, eu nu voi mai fi lângă tine, dar te sfătuiesc să fii cuminte și totdeauna bună și cu sufletul curat, oricât de greu și-o fi, căci de acum înainte numai Dumnezeu te va ocroti.

După ce-i vorbi astfel, femeia închise ochii pentru totdeauna. Fata se ducea în fiecare zi la mormântul maică-sii și plângea în hohote.

Când veni primăvara, omul își luă altă nevastă, care avea și ea două fete.

Fetele erau frumoase, nu-i vorbă, dar aveau sufletul plin de răutate. Pentru micuța orfană începură a curge zile pline de chin. O îmbrăcară într-o vechitură de rochie cenusie, iar în picioare îi puseră papuci de lemn și o duseră la bucătărie. Acolo, fata robotea de dimineață și până-n noapte, când cădea frântă de oboseală, și se cuibărea în cenusă, lângă vatră, căci nici pat nu-i puseseră acolo. Și, ca s-o umilească și mai mult, i-au pus numele **Cenușăreasa**.

Ion Creangă

DĂNIILĂ PREPELEAC

Adaptare text: **Elena Ionescu și Ana-Maria Cozma**

Corectură: **Laura Ivona Dumitru**

Illustrații: **Costin Călimoceanu**

DTP: **Daniel Cozma**

Editura
ANDREAS

Erau odată într-un sat doi frați și amândoi erau la casele lor. Cel mare era harnic și bogat, pentru că, unde punea el mâna, punea și Dumnezeu mila, însă nu avea copii. Cel mic era tare sărac, deoarece era tare leneș, slab de minte și neîndemnătic; și-apoi mai avea și o droaie de copii! Nevasta acestuia era muncitoare și bună ca pâinea caldă, iar a celui bogat era foarte zgârcită și arăgoasă. Fratele cel mic, Dănilă Prepeleac, avea și el o pereche de boi tineri, ciolănoși și grași, și tocmai buni de pus la jug și de făcut treabă.

Dar plug, grapă, car, sanie și câte mai trebuieesc omului în gospodărie, ioc! Și când avea trebuință de ele, dădea fuga la fratele său, care avea de toate. De multe ori nevasta bogatului îi făcea zile frite bărbatului, dar acesta îi spunea adesea: „Apoi, de, măi nevastă, dacă nu l-o ajuta eu, cine să-l ajute, sărmanul?“. Într-o zi, fratele cel bogat, sătul să-i tot împrumute carul, îl sfătuí pe Dănilă să-și vândă boii și cu banii luați pe dânsii să-și cumpere alții mai mici și un car, ca să fie și el în rândul lumii. Dănilă ascultă de sfaturile fratelui său și plecă cu boii la târg.

Libris

.RO Adaptare după:

Respect pentru oameni și cărți

Ion Creangă

POVESTEÀ LUI STAN PĂTITU

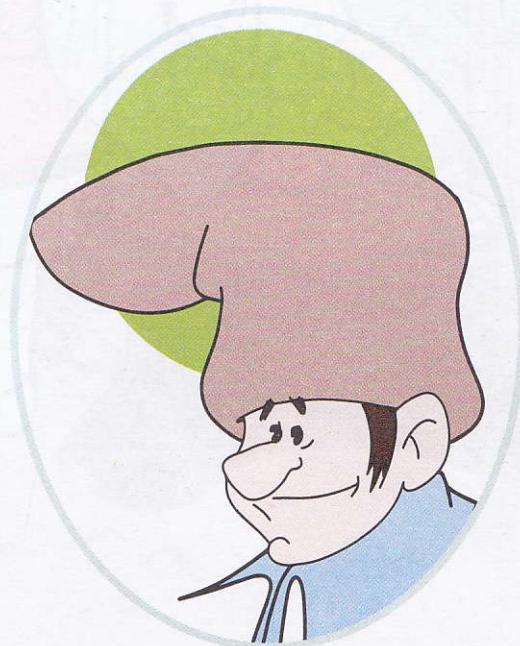
Adaptare text: **Elena Ionescu, Ana-Maria Cozma**

Corectură: **Laura Ivona Dumitru**

Tehnoredactare: **Gheorghe Dumitru**

Ilustrații: **Costin Călimoceanu**

DTP: **Daniel Cozma**

Editura

ANDREAS print

Era odată un flăcău tomnatic, pe care îl chema Stan. De mic copil hoinărea printre străini, fără să cunoască tată și mamă sau vreo rudă care să-i poarte de grijă, până ce nimeri într-un sat mare și frumos. Slujind el cu credință pe la unii, pe la alții, se trezi, la cei treizeci și trei de ani, cu ceva parale puse deoparte, un car cu boi și o vacă cu lapte. Mai apoi își făcu și o căsuță; și nu-l mai prindea somnul de harnic ce era. Toate erau bune, dar urâtul îi venea de hac, mai ales de sărbători. Vorba cântecului: „De urât să fug în lume, / Urâtul fuge de mine...“.

De multe ori i-a venit în cap să se însoare, dar tot amâna; ba la toamnă, ba la primăvară... și vremea îi trecea. Este o vorbă că „până la 20 de ani te însori singur, la 20-25 de ani te însoară alții; la 25-30 de ani te însoară o babă și de la 30 de ani încolo numai dracu-ți vine de hac!”. Așa și cu Stan. Într-una din zile, el își puse în traistă mămăligă și brânză, înjugă boii și plecă la pădure, să aducă un car cu leme. După ce termină treaba, se apucă de mâncat. I-a rămas o bucată pe care a pus-o pe un ciot, s-o mănânce careva și să zică „bogda proste!”.

Libris

Respect pentru oameni și cărți

Ion Creangă

URSUL PĂCĂLIT DE VULPE

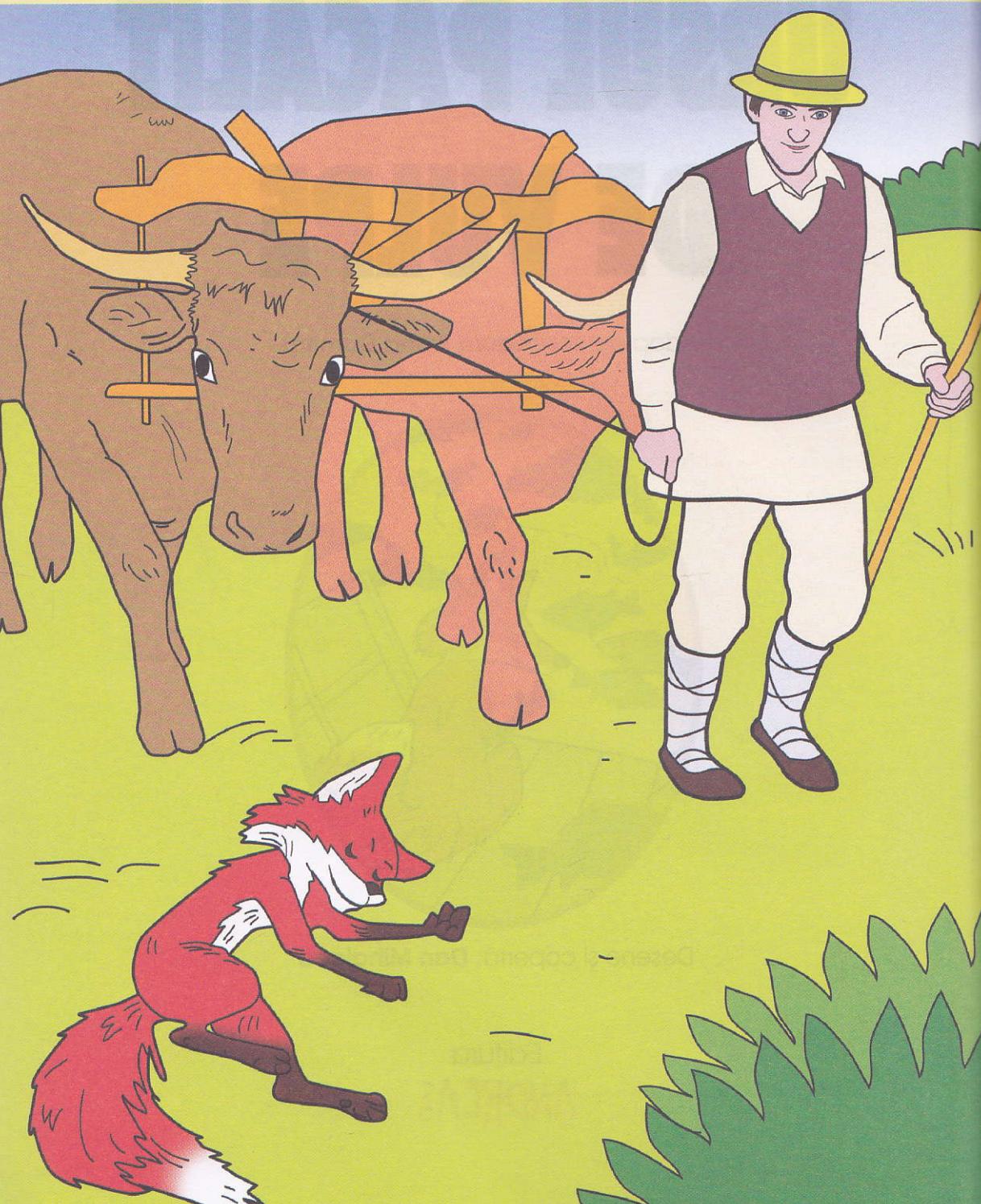
Adaptare text: **Laura Ivona Dumitru**

Desene și copertă: **Dan Mihalcea**

Editura
ANDREAS

Era odată o vulpe vicleană, ca toate vulpile
întreagă după hrană și nu găsise. Făcându-se ziuă, ea ieșe la
marginea drumului și se culcă sub o tufă, gândind ce să facă să poată
găsi de mâncare.

Şezând vulpea cu botul întins pe labe, îi vine miros de peşte. Atunci ea ridică puțin capul și zărește venind un car tras de boi.

Respectătul său

„Bun! gândi vulpea. Iaca hrana ce aşteptam eu.“ Şi ieșe de sub tufă și se lungește în mijlocul drumului, prefăcându-se ar fi moartă.

Libris

Respect pentru oameni și cărți

RO

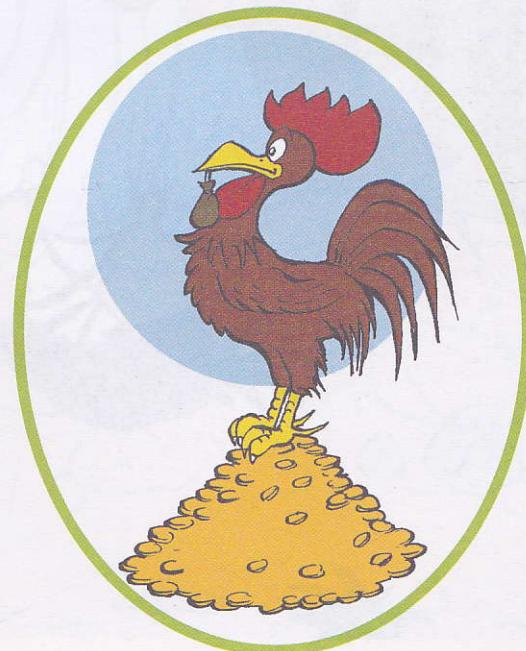
Ion Creangă

PUNGUȚA CU DOI BANI

Adaptare text: Elena Ionescu; Ana-Maria Cozma

Ilustrații: Costin Călimoceanu

DTP: Daniel Cozma

Editura

ANDREAS

A fost odată un moș și-o babă. Baba avea o găină, iar moșul un cocoș. Găina babei se oua de două ori pe zi și baba mânca o mulțime de ouă, însă moșului nu-i da nici unul. Într-una din zile, moșul îi zise babei:

– Măi, babă, mănânci ca-n târgul lui Cremene. Dă-mi și mie un ou, că tare mi-i poftă!

– Da' cum să nu! îi răspunse baba cea rea și zgârcită. Prinde și tu cocoșul, bate-l să-ți facă ouă; c-aşa am bătut și eu găina și uite-o cum se ouă!

Și moșneagul poftios și nătâng, se luă după gura babei și, de necaz, prinse cocoșul și începu a-l lua la bătaie, zicând:

– Na! ori te ouă, ori du-te-n lume de la casa mea, să nu mai prăpădesc mâncarea degeaba!

Bietul cocoș, cum scăpă din mâinile moșneagului, o zbughi bezmetic pe drumuri. Merse el ce merse pe-un drum, și iată că găsi o punguță cu doi bani. O luă repede în cloș și se întoarse spre casa moșneagului.